

Český svaz chovatelů, z.s.

Maškova 3, 182 53 Praha 8 - Kobylisy

Tel.: 284683441, fax: 284681451, e-mail: sekretariat@cschdz.eu, http://www.cschdz.eu
IČ: 00443204, DIČ: CZ00443204, IDDS: rstrfew, Bankovní spojení: KB Praha 9 č. účtu: 635081/0100

***Tisková zpráva č. 127
ze dne 25. července 2017***

FALEŠNÝ POCIT VÍTĚZSTVÍ

Po jednání Senátu Parlamentu České republiky, na kterém byla v nezměněném znění schválena novela zákona na ochranu zvířat proti týrání, a s ní od roku 2019 zákaz chovu kožešinových (masožravých) zvířat, se v médiích objevily titulky oslavující vítězství, vyhranou bitvu a vyhrané tažení proti tyranům. Tady byla nějaká bitva?! My jsme ve válce?! Ač to tak nevypadá, tak všichni jsme na jedné lodi a všem nám jde o zvířata.

Je pochopitelné, že kdyby se veřejnost vyjadřovala naprosto ke všemu, tak zákonodárci s přípravou zákonů kupředu příliš nepostoupí. Ovšem ohledně chovu kožešinových zvířat se s názorem veřejnosti počítalo a přikládala se mu zásadní důležitost. Na téma chovu kožešinových zvířat však, bohužel, žádná seriózní diskuse neproběhla. Rozhodovalo se především na základě skandalizování, manipulování s nezákonně získanými informacemi a intenzivního zasypávání zákonodárců e-maily a SMS hlavně od ochranářských aktivistů.

Při rozhodování o novele zákona se od samého začátku projednávala stěžejní otázka - jestli je zvířatům lépe v kleci či na svobodě. Odpověď je jasná i bez vědeckých studií. Názor veřejnosti i zákonodárců se formoval tím směrem, že se zákazem chovu v České republice kožešinová zvířata osvobodíme. Kdyby to tak opravdu fungovalo, zákaz by měl smysl. Slovo KDYBY je zásadní.

Ono to takhle ale nefunguje. Navzdory celosvětově vedeným kampaním proti chovu kožešinových (masožravých) zvířat poptávka po jejich kožkách permanentně (a výrazně) stoupá. Poptávka se zvyšuje a poptávce je vyhověno. Je-li poptávka, logicky existuje i nabídka. Když nebude u nás, bude jinde.

Řada evropských států chov kožešinových zvířat zakázala, to je pravda. Ale už se nedodává argument, že chov byl zakázán v zemích, kde se vůbec žádná kožešinová zvířata nechovala nebo jen minimálně. V Nizozemí, které se k zakazu přidalo, trval proces od návrhu na zrušení k realizaci pětadvacet let. Velká Británie přijala zákaz bez přiměřeně dlouhého přechodného období a bez adekvátních náhrad. Chovatelé se odvolali a proces vyhráli.

Norsko a Dánsko, země produkující velké množství kožešin, absolvovaly seriózní celospolečenskou diskusi týkající se této problematiky. Chovy zrušeny nebyly, ale byl přijat program WelFur, který garantuje kvalitní chovy.

Jako pádný důvod pro zrušení chovů se uvádí týrání zvířat. Pokud v některém českém chovu vzniklo podezření z týrání zvířat, proč se tato informace nedostala k řešení Policii ČR a veterinární správě? Proč to zastánci zvířat neoznámili, ale jen využili materiály k propagandě?

Těch otázek se nabízí celá řada. Bylo to na farmě opravdu tak, jak se to masívně, za vydatné pomoci médií, předkládá? Majitelé farmy argumentují jinak.

Co je podstatné. Zákazem chovu kožešinových zvířat situaci vůbec nevyřešíme a zvířatům nepomůžeme. Stane se jenom to, že chovy nebudou v České republice, ale přesunou se od nás hodně na východ. Tam na pohodu zvířat žádný ohled neberou. (Tohle přesně nastalo, když byly chovy zakázány v jiných evropských zemích. Mezera na trhu byla ihned zaplněna.)

Měli jsme možnost bavit se o větším dozorování chovů, o certifikaci kvalitních chovů. Chtěli jsme chránit zvířata. Neudělali jsme to, ještě jsme jim přitížili. Byť nic netušíce a možná v dobré víře. Dobře se hodí rčení o cestě do pekel dlážděné dobrými úmysly...

Je potřeba dodat, že pokud by chovatelé kožešinová zvířata týrali, byli by sami proti sobě. Týrané zvíře má poškozenou a nekvalitní kožešinu, která je prakticky neprodejná. Nemocný člověk žijící ve stresu má také nekvalitní pleť a vlasy. U zvířat je to velmi podobné.

Maso z kožešinových zvířat se používá k výrobě konzerv a tyčinek pro domácí mazlíčky. Není tedy pravda, že se kožešinová zvířata využijí pouze pro kožku. Tenhle argument také nechce nikdo slyšet.

Česká republika slovy některých svých zákonodárců tvrdí, že na zabíjení nemá zájem. Je to pokrytecké tvrzení, protože dovoz pravých kožešin zakázán nebyl. Česká republika tím vysílá jasný signál. Zabijte nám je jinde, my o tom nechceme nic vědět, se zabíjením nesouhlasíme, ale kožešiny nám přivezte, ty potřebujeme.

Velké vášně u veřejnosti i zákonodárců vyvolává snaha o adekvátní náhrady za vyvlastněné chovy (ne jenom ve schválené nenárokové formě). Cena prosperujících devíti rodinných farem se neodvíjí jen od ceny zvířat a chovatelského zařízení. Svou tržní hodnotu má značka a jméno firmy na trhu s kožešinami. Lidem bereme desítky let budované farmy a maříme jejich očekávání. Podnikají v souladu s národními i mezinárodními zákony a dle požadavku státu do svého podnikání investovali mnohemiliónové investice:

<https://www.youtube.com/watch?v=RUNa27Ckem4>

Z celého procesu schvalování novely mrazí. Zákonodárci (ne všichni...) ukázali, že stačí použít nátlak a skandalizování a dosáhnete svého. Nejvíc děsí asi slova jednoho ze senátorů, který v rozpravě uvedl, že se jedná o devět subjektů, tedy maximálně devět soudních sporů, což soudní soustavu rozhodně nezahltí a nic se nestane.

Tady je na místě si připomenout, jaký má Senát smysl. Senát je ústavní pojistkou. Ta však tentokrát selhala. Je to smutné, že někteří senátoři zapomněli na účel vybudování Senátu a smysl jeho fungování.

Vyjádřením onoho senátora se nabízí ještě jedna otázka související s devíti subjekty. Pan senátor za nimi vidí pouze devět soudních sporů. Proč za nimi nevidí lidi, kteří rodinné farmy dlouho s nadšením budovali a pečovali o ně? Tito lidé si nezaslouží právní ochranu Senátu Parlamentu České republiky? Co udělali tak špatného, že je dostihla minulost, konkrétně rok 1948?

Odpověď se nabízí sama. Nic špatného neudělali. Chtěli vyvolat konstruktivní diskusi o celé problematice chovu kožešinových (masožravých) zvířat. Chtěli smysluplnou diskusi o adekvátní výši odškodného (ne jen formou nenárokové částky) a přiměřené délce přechodného období k ukončení svého podnikání. Ani ta diskuse jim nebyla našimi

zákonodárci v obou komorách umožněna. Vůbec nebyli vyslyšeni. Je to smutné. Historie se opakuje. Na stejném místě, v jinou dobu a s jinými lidmi.

Pro zvířata jsme neudělali vůbec nic. Poslali jsme je do chovů od nás daleko na východ. Kromě zvířat jsme ublížili i lidem. Devíti lidem, respektive devíti rodinám. Co když mezi nějakými jinými devíti lidmi při nějakém dalším vyvlastňování budete příště vy. A stát si řekne – devět soudních sporů, to soudní soustavu rozhodně nezahltí a nic se nestane...

ELIŠKA STEJSKALOVÁ
stejskalova@cschdz.eu